

บทที่ 3

นโยบายรัฐบาล

นโยบายด้านอุตสาหกรรมของกระทรวงอุตสาหกรรม

สาระสำคัญ

กระทรวงอุตสาหกรรม เป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบการดำเนินงานด้านการส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรม ทรัพยากรธรรมชาติและพลังงาน ในช่วงปี พ.ศ.2544-2549 กระทรวงอุตสาหกรรม จึงได้จัดทำแผนนโยบายของกระทรวงฯ ที่สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 นโยบายรัฐบาล และบทบาทภารกิจของกระทรวงฯ ไว้ดังนี้

ด้านอุตสาหกรรมมาตรการเร่งด่วนระยะสั้น

1. ร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเร่งรัดการจัดทำแผนปฏิบัติการ โครงการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ เพื่อให้แต่ละชุมชนได้นำภูมิปัญญาและศักยภาพของท้องถิ่นมาใช้ในการพัฒนาสินค้า โดยกระทรวงอุตสาหกรรมจะร่วมสนับสนุนในด้านความรู้สมัยใหม่ เทคนิคการผลิต และการบริหารจัดการ รวมทั้งการทำตลาด เพื่อเชื่อมโยงสินค้าจากชุมชนสู่ตลาดทั้งในประเทศและต่างประเทศด้วยระบบร้านค้าเครือข่าย

2. ร่วมผลักดันการจัดตั้งธนาคารวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดเล็ก รวมทั้งแก้ไขปัญหาสภาพคล่องของภาคอุตสาหกรรมด้วยการปรับโครงสร้างการบริหารงานของบรรษัทเงินทุนอุตสาหกรรมขนาดย่อม (บอย.) เน้นการเพิ่มเงินทุนหมุนเวียนพร้อมกับการลดอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ สนับสนุนการนำเครื่องจักรมาจดทะเบียนกรรมสิทธิ์เพื่อใช้เป็นหลักทรัพย์ในการเพิ่มทุน ทั้งนี้เพื่อเป็นการสนับสนุนผู้ประกอบการเดิม เพิ่มโอกาสและทางเลือกด้านแหล่งเงินให้ผู้ประกอบการใหม่ อันจะช่วยสร้างและรักษาสถานการผลิต การจ้างงาน การสร้างรายได้ และการส่งออก

3. ให้ความช่วยเหลือเพื่อลดต้นทุนการผลิตในโรงงานอุตสาหกรรม โดยจัดบริการปรึกษา แนะนำเพื่อปรับปรุงกระบวนการผลิต การบริหารจัดการ การลดต้นทุนพลังงาน การประหยัดพลังงานและการใช้พลังงานทดแทน

4. สนับสนุนการแก้ไขปัญหาสภาพคล่องของภาคอุตสาหกรรม ด้วยการส่งเสริมการจดทะเบียนกรรมสิทธิ์เครื่องจักรเพื่อให้สามารถใช้เป็นหลักทรัพย์ในการกู้ยืม ผลักดันความร่วมมือกับธนาคารพาณิชย์เพื่อสนับสนุนสินเชื่อแก่ SMEs เร่งปรับโครงสร้างการบริหาร เพิ่มสาขา และ

เพิ่มขีดความสามารถในการวิเคราะห์สินเชื่อ พร้อมทั้งลดอัตราดอกเบี้ยของบริษัทเงินทุน
อุตสาหกรรมขนาดย่อม (บอย.)

5. เร่งรัดการปรับโครงสร้างภาษี เพื่อช่วยลดต้นทุนและข้อเสียเปรียบในการแข่งขันของ
อุตสาหกรรมไทย

6. ปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยโรงงานและการมาตรฐานอุตสาหกรรมให้ทันสมัยเอื้อต่อการ
ประกอบธุรกิจอุตสาหกรรม

7. เร่งรัดการดำเนินงานเพื่อปรับโครงสร้างอุตสาหกรรมทั้งด้านการผลิต การจัดการและ
การตลาด ให้บังเกิดผลอย่างแท้จริงและต่อเนื่อง

8. พัฒนาสมรรถนะบุคลากรและองค์ภาครัฐและเอกชนด้านเทคโนโลยีการผลิตที่
ทันสมัย ด้านการจัดการสิ่งแวดล้อมและความปลอดภัยภาคอุตสาหกรรม และด้านระบบการจัดการ
ตามมาตรฐานสากลเช่น ISO 9000, ISO 14000, ISO 18000 และ HACCP เป็นต้น เพื่อให้มีศักยภาพ
พร้อมรองรับการปรับตัวสู่เศรษฐกิจยุคใหม่ รวมทั้งสนับสนุนให้เกิดผู้ประกอบการรายใหม่ๆ ใน
ธุรกิจอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดเล็ก สำหรับเศรษฐกิจใหม่ที่ใช้ความรู้เป็นฐาน

9. กำหนดมาตรการบรรเทาผลกระทบและเตรียมความพร้อมรับการเปิดเสรีทางการค้าทั้ง
จากข้อตกลง WTO AFTA และกลุ่มเศรษฐกิจอื่นๆ รวมทั้งส่งเสริมภาคเอกชนเข้ามามีส่วนร่วมใน
การให้ข้อมูลด้านการค้า การลงทุน และการวิเคราะห์ผลกระทบตามข้อตกลงภายใต้กรอบข้อตกลง
และความร่วมมือระหว่างประเทศ รวมทั้งส่งเสริมให้ภาคเอกชนเข้ามามีส่วนร่วมในการให้ข้อมูล
ด้านการค้า การลงทุน และการวิเคราะห์ผลกระทบตามข้อตกลงภายใต้กรอบความร่วมมือระหว่าง
ประเทศ

มาตรการระยะยาว

1. ปรับโครงสร้างการผลิตในภาคอุตสาหกรรมและการส่งเสริมการลงทุน ให้สอดคล้องกับ
เป้าหมายและยุทธศาสตร์ในการพัฒนาประเทศ โดยคำนึงถึงทรัพยากรธรรมชาติ ทักษะฝีมือ ภูมิ
ปัญญาไทย ศักยภาพในการผลิตและการตลาด และการใช้วัตถุดิบภายในประเทศให้สอดคล้องกับการ
พึ่งพาจากต่างประเทศ

2. เสริมสร้างให้มีการพัฒนาอุตสาหกรรมพื้นฐาน และเชื่อมโยงอุตสาหกรรมต่อเนื่องที่จะ
ก่อให้เกิดผลต่อเนื่องต่อการปรับโครงสร้างการผลิตภาคอุตสาหกรรม ตลอดจนส่งเสริม สนับสนุน
และพัฒนาอุตสาหกรรมต่อเนื่องกับทรัพยากรธรรมชาติและอุตสาหกรรมพื้นฐานของประเทศ เพื่อสร้าง
ความแข็งแกร่งให้กับระบบเชื่อมโยงของอุตสาหกรรม

3. สร้างความแข็งแกร่งให้กับอุตสาหกรรมที่ประเทศไทยมีศักยภาพการพัฒนาและมี
ฐานความรู้ความชำนาญสูง โดยส่งเสริมให้ไทยเป็นแหล่งผลิตอาหารและแปรรูปสินค้าเกษตร
อุตสาหกรรมที่มีคุณภาพของโลก

4. พัฒนาอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดเล็กให้มีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาภาคอุตสาหกรรมของประเทศ โดยให้การสนับสนุนและส่งเสริมความร่วมมือการวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์และเทคโนโลยีระหว่างภาครัฐ เอกชน และสถาบันการศึกษา รวมทั้งผลักดันให้เกิดเครือข่ายสารสนเทศเกี่ยวกับปัจจัยการผลิตและการตลาด และส่งเสริมให้ SMEs ดำเนินกิจกรรมการค้าพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์

5. ส่งเสริมบทบาทของสถาบันการเงิน รวมถึงสนับสนุนการจัดตั้งและการดำเนินงานของกองทุนร่วมทุน ตลอดจนระบบการค้ำประกันสินเชื่อ เพื่อพัฒนาธุรกิจอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดเล็ก โดยจัดทำแผนพัฒนาธุรกิจอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดเล็กให้เข้าถึงแหล่งสินเชื่อและเพิ่มปริมาณสินเชื่อ SMEs รายย่อยตามความจำเป็น

6. สนับสนุนและกำหนดมาตรฐานเพิ่มมูลค่าเพิ่มสินค้าอุตสาหกรรม สนับสนุนการเพิ่มผลผลิตภาคอุตสาหกรรมเพื่อการแข่งขันและการพัฒนาที่ยั่งยืน โดยเพิ่มผลผลิตการผลิตรวมภาคอุตสาหกรรมไม่น้อยกว่าร้อยละ 2.5 ต่อปี รวมทั้งสร้างเครือข่ายและขบวนการเพื่อการพัฒนาปัจจัยหลักที่เป็นเงื่อนไขของความสำเร็จในการเพิ่มผลผลิต เช่น พัฒนาบุคลากร เพิ่มขีดความสามารถด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เป็นต้น

7. สนับสนุนการพัฒนาอุตสาหกรรมในท้องถิ่น ชุมชน และภูมิภาค ให้เกิดธุรกิจอุตสาหกรรมที่มีระบบการจัดการที่เข้มแข็ง และนำไปสู่การพัฒนาตามระบบบริหารคุณภาพที่ยั่งยืน โดยพัฒนากลุ่มอาชีพในท้องถิ่น ส่งเสริมการผลิตสินค้าไทย สร้างเครื่องหมายสินค้าท้องถิ่น รวมทั้งสนับสนุนการจัดระบบพื้นที่อุตสาหกรรม ในรูปของนิคมอุตสาหกรรมในพื้นที่ที่มีศักยภาพจะพัฒนาเป็นพื้นที่เศรษฐกิจของประเทศ โดยส่งเสริมให้เอกชนเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรม และสนับสนุนให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมให้เข้าไปตั้งโรงงานอยู่ในนิคมอุตสาหกรรม

8. ส่งเสริมการรับช่วงและเชื่อมโยงการผลิต ระหว่างกิจการอุตสาหกรรมในลักษณะของกลุ่มอุตสาหกรรม เพื่อให้มีการสนับสนุนและถ่ายทอดเทคโนโลยีระหว่างกัน และเชื่อมโยงธุรกิจชุมชนที่เข้มแข็งกับธุรกิจอุตสาหกรรม ตลอดจนจัดตั้งกลุ่มอุตสาหกรรมที่สามารถแลกเปลี่ยนทรัพยากรระหว่างกันได้และเป็นพันธมิตรกัน (Industrial Cluster)

9. กำกับดูแลสถานประกอบการธุรกิจอุตสาหกรรมที่มีความเสี่ยงภัย และมีมลภาวะสูง สนับสนุนให้ย้ายไปยังเขตประกอบการอุตสาหกรรม นิคมอุตสาหกรรม โดยลดค่าของเสียอันตรายจากอุตสาหกรรมให้ได้เพิ่มขึ้น ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 50 ตลอดจนส่งเสริมและผลักดันการ

นำเทคโนโลยีที่เหมาะสมมาใช้ให้เกิดผลในทางปฏิบัติ โดยเน้นการรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมและ เสริมสร้างความปลอดภัยในสถานประกอบธุรกิจอุตสาหกรรม เช่น ปรับปรุงมาตรฐานการจัดการ มลพิษทางอากาศ ควบคุมคุณภาพอากาศให้สารมลพิษต่างๆ อยู่ในพิกัดมาตรฐาน บังคับใช้กฎหมาย อย่างเข้มงวดกับกิจการที่เป็นแหล่งกำเนิดมลพิษและส่งเสริมการผลิตที่สะอาด รวมทั้งให้องค์กร ส่วนท้องถิ่นเข้ามามีส่วนร่วมในการกำกับดูแลสถานประกอบธุรกิจอุตสาหกรรมผ่านระบบการ จัดการที่โปร่งใสและมีประสิทธิภาพ

10. พัฒนาระบบสารสนเทศสภาวะอุตสาหกรรม และกฎระเบียบมาตรการทางการค้าและ การส่งออก ให้เชื่อมโยงกันอย่างทั่วถึงระหว่างส่วนกลางกับส่วนภูมิภาค รวมถึงองค์กรที่เป็นกลไก บริหารส่วนระดับท้องถิ่น เพื่อสร้างระบบข้อมูลเตือนภัยและเป็นข้อมูลเพื่อการปรับตัวได้ทัน สถานการณ์

11. เร่งรัดการจัดตั้งสถาบันอิสระ เพื่อทำหน้าที่สนับสนุนการพัฒนาอุตสาหกรรมในแต่ละ สาขา ได้แก่ สถาบันผลิตภัณฑ์ไม้และเครื่องเรือน สถาบันยาและเคมีภัณฑ์ สถาบันอุตสาหกรรม เชาวมิกส์ และสถาบันอุตสาหกรรมพลาสติก

12. ส่งเสริมและขยายความร่วมมือ ด้านอุตสาหกรรมและการลงทุนกับต่างประเทศและ ประเทศเพื่อนบ้านในภูมิภาค เพื่อสร้างพันธมิตรทางการค้าและการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมและ จัดทำแผนพัฒนาพื้นที่ทั่วประเทศมีกระบวนการประเมินผลการพัฒนาพื้นที่อย่างต่อเนื่อง

นโยบายทักษิโณมิกส์

Thaksinomics เป็นชื่อเรียกโดยทั่วไปของนโยบายทางด้านเศรษฐกิจรัฐบาลทักษิณ ซึ่ง มุ่งเน้นการใช้จ่ายภาครัฐบาล และสร้างรายได้จากการส่งออกและการท่องเที่ยว เพื่อแก้ปัญหาความ ถดถอยทางเศรษฐกิจ ที่เป็นผลมาจากวิกฤตการณ์ทางการเงิน (Currency Crisis) เมื่อปี พ.ศ.2540

วิกฤตการณ์ทางการเงินของไทยเมื่อปี 2540 เกิดจากปริมาณเงินไหลเข้ามาจำนวนมาก เพื่อ แสวงหากำไรจากส่วนต่างอัตราดอกเบี้ย และกำไรจากตลาดหุ้น ขณะเดียวกันก็มีการใช้เงินผิด ประเภท เพราะผู้เงินระยะสั้นมาปล่อยกู้ระยะยาว และการปล่อยสินเชื่อก็ไม่ก่อให้เกิดการผลิตที่ แท้จริงขึ้นในระบบเศรษฐกิจ จนทำให้เกิดภาวะเศรษฐกิจฟองสบู่ขึ้น นั่นคือ ราคาหลักทรัพย์ และ อสังหาริมทรัพย์มีราคาสูงกว่าปัจจัยพื้นฐาน ขณะที่ราคาสินค้าอื่นไม่เปลี่ยนแปลง

ภาวะเศรษฐกิจฟองสบู่ ทำให้อุปสงค์รวมในระบบเศรษฐกิจเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วขณะที่ ดุลการค้า และดุลบัญชีเดินสะพัดขาดดุลติดต่อกันเป็นเวลานาน เพราะมีการนำเข้าสินค้าทุนใน

ปริมาณและมูลค่าที่สูงกว่าการส่งออกสุทธิ ส่งผลให้ค่าเงินบาทที่แท้จริงลดลง เมื่อถูกโจมตีค่าเงิน ระดับทุนสำรองระหว่างประเทศของไทยก็ไม่เพียงพอที่จะพยุงค่าเงินบาท ตามระบบอัตรา

วิกฤตการณ์ทางการเงินของไทย ส่งผลกระทบต่อภาคการเงินของไทยอย่างรุนแรง จนต้องมีการเปิดบริษัทเงินทุน บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ 56 แห่ง รวมทั้งกิจการธนาคาร ขณะที่ภาระหนี้ต่างประเทศก็เพิ่มสูงขึ้น เพราะรัฐบาลและกองทุนฟื้นฟูเข้าไปแบกรับภาระหนี้ของธนาคารและสถาบันการเงินเหล่านั้น

นอกจากนั้นยังทำให้ระบบเศรษฐกิจของไทยถดถอยติดต่อกันเป็นเวลาหลายปี เนื่องจากการพังทลายของภาคการเงินของประเทศไทย เพราะสถาบันการเงินมีภาระหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้จำนวนมาก ขณะที่ปริมาณเงินในระบบก็ลดน้อยลง เพราะการไหลออกของเงินทุน รวมทั้งหนี้ภาครัฐที่มีปริมาณสูงกว่า 2 ล้านล้านบาท ขณะที่การส่งออกก็ไม่สามารถเป็นตัวกระตุ้นอุปสงค์รวมภายในประเทศต่อไปได้ เพราะความถดถอยของภาวะเศรษฐกิจ โลก และความได้เปรียบของคู่แข่ง ซึ่งสามารถส่งออกสินค้าในราคาที่ถูกลงกว่า รัฐบาลจึงเข้ามามีบทบาทแทนที่ภาคเอกชน ด้วยการกระตุ้นอุปสงค์รวมภายในประเทศ ผ่านการใช้จ่ายตามโครงการต่างๆ ทั้งที่เป็นการบริโภคและการลงทุน

Thaksinomics ของรัฐบาลทักษิณ ถูกกล่าวขานว่าแก้ปัญหาได้ในระดับหนึ่ง เพราะการแทรกแซงกลไกตลาดทุกระดับ กล่าวคือ มุ่งใช้นโยบายการคลังมากกว่านโยบายการเงิน ทำให้การใช้จ่ายของรัฐบาลมีปริมาณสูง ทั้งในรูปของเงินในงบประมาณรัฐบาล และเงินนอกงบประมาณ (ผ่านรัฐวิสาหกิจ) เพื่อกระตุ้นอุปสงค์รวมของประเทศให้ได้และอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจที่สูงขึ้นแต่ก็สร้างข้อกังวลอีกมากมายเช่น

นิยามทักษิโณมิกส์

การดำเนินเศรษฐกิจแบบ “ทักษิโณมิกส์” นั้นความหมายของ พ.ต.ท. ทักษิณ นั้นเจ้าตัวนิยามว่าเศรษฐกิจแบบ “โซเซียล แคปิตอลิซึม” (Social Capitalism) หรือนักเศรษฐศาสตร์เรียกว่าเศรษฐกิจแบบ “สังคมทุนนิยม” ซึ่ง พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร นายกรัฐมนตรีได้กล่าวว่า นโยบายนี้คือสูตรสำเร็จในการสร้างความเติบโตให้กับเศรษฐกิจไทย แต่ก่อนหน้าเรียกว่า นโยบาย “Dual Track Policy” หรือ นโยบายกระตุ้นเศรษฐกิจ 2 แนวทาง

แนวทางแรกคือ กระตุ้นการส่งออก การลงทุนจากต่างประเทศ และการท่องเที่ยว เพื่อนำเงินตราต่างประเทศเข้ามาในประเทศ แนวทางที่สองคือ กระตุ้นไปในระดับรากหญ้า มุ่งไปที่เกษตรกร ช่วยเหลือเอสเอ็มอี และสร้างผู้ประกอบการรายใหม่ๆ ทั้ง 2 แนวทางมีความมุ่งหมายกระตุ้นการเติบโตของเศรษฐกิจ โดยหาทางลดรายจ่าย เพิ่มรายได้ และขยายโอกาสให้ประชาชน

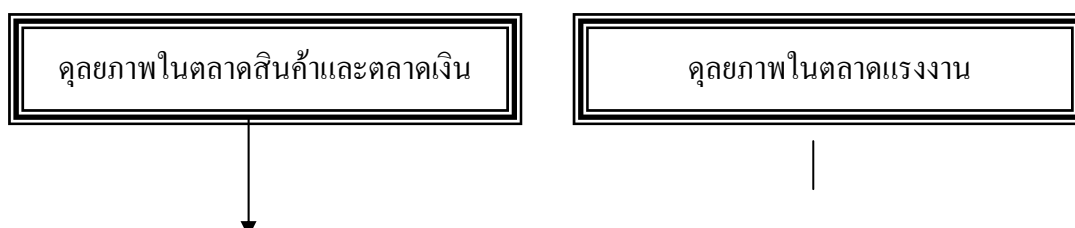
ระบบทุนนิยมเป็นระบบที่มีเป้าหมายแต่ไม่มีอุดมการณ์ ส่วนระบบสังคมนิยมเป็นระบบที่มีอุดมการณ์ แต่ไม่มีเป้าหมาย “Dual Track Policy” เป็นการปรับสังคมนิยมเศรษฐกิจฐานล่างให้เป็นระบบสังคมนิยมที่มีเป้าหมาย ส่วนเศรษฐกิจฐานบนใช้ระบบทุนนิยมที่มีอุดมการณ์ แต่ นอกเหนือจากการกระตุ้นเศรษฐกิจให้เติบโตแบบ “Dual Track Policy” แล้ว บางส่วนของนโยบาย “ทักษิณอมิกส์” คือ การแทรกตัวเข้าสู่ตลาดหุ้น ทำให้ตลาดหุ้น “เติบโต” เพื่อใช้เป็นช่องทางระบายหุ้น “รัฐวิสาหกิจ” ออกไปให้มากที่สุด เป็นการเชื่อมโยงระหว่าง “ดัชนีตลาดหุ้น” กับการสร้างมูลค่าสินทรัพย์ของรัฐบาล เพื่อประโยชน์ทางเศรษฐกิจ โดยรัฐบาลชุดนี้กำลังใช้กลไกเชื่อมโยงตลาดหุ้นไปสู่อุปสงค์รวมระบบเศรษฐกิจ ด้วยวิธีการนำสินทรัพย์ในตลาดหุ้นเปลี่ยนให้เป็น “Cash Flow” (กระแสเงินสด) ใช้ต่อสายป่านหมุนเศรษฐกิจอีกรอบ หรืออีกนัยหนึ่งก็คือใช้ “ตลาดหุ้น” สร้างความมั่นคงทางเศรษฐกิจ และผลักดันให้รัฐวิสาหกิจออกจาก “อ้อมอก” ของรัฐบาล ให้ยืนบนขาของตัวเอง การแปรรูปรัฐวิสาหกิจขนาดใหญ่จะสำเร็จหรือไม่ขึ้นอยู่กับภาวะ “ตลาดหุ้น” เป็นเงื่อนไขสำคัญที่สุด เพราะนั่นจะหมายถึงการแก้ปัญหา “หนี้สาธารณะ” ในระยะยาวแบบเบ็ดเสร็จ

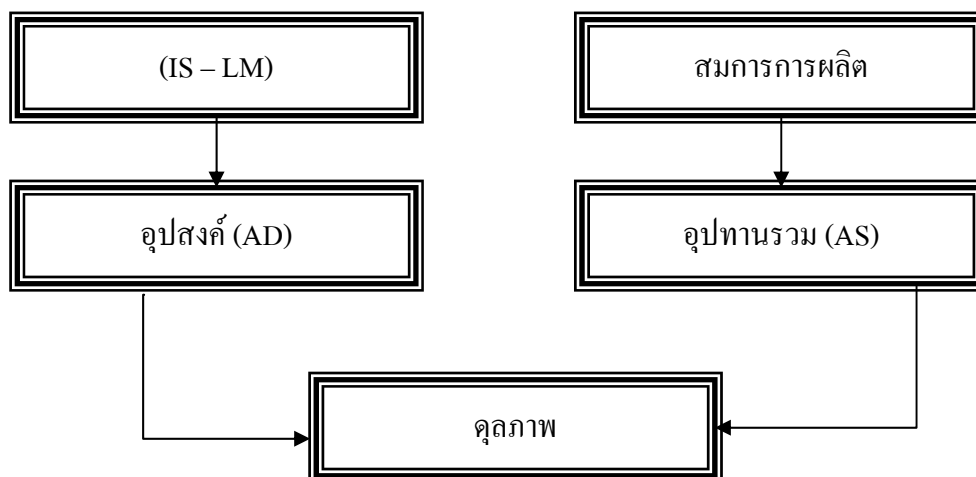
Robirth of Keynesian

แบบจำลองสถิต ซึ่งเป็นที่รู้จักกันอย่างแพร่หลายและปรากฏในตำราเศรษฐศาสตร์มหภาคทั่วไป ก็คือ แบบจำลอง IS-LM แบบจำลองดังกล่าวเกิดขึ้นจากการตีความแนวคิดของ John Maynard Keynes (1883-1946) โดย Sir John Hicks (1937) และต่อมาได้มีการเพิ่มเติมการเปรียบเทียบแนวคิดของทั้งนักเศรษฐศาสตร์สำนักเดิมและ Keynes โดย Paul Samuelson (1948) ในหนังสือ Economies และกลายเป็นแบบจำลองที่มีการใช้อย่างแพร่หลายในการวิเคราะห์ประเด็นต่างๆ ในทางเศรษฐศาสตร์มหภาค

แบบจำลองดังกล่าวแสดงลักษณะของระบบเศรษฐกิจ ซึ่งประกอบด้วย 2 ส่วนสำคัญ คือ อุปสงค์รวมของระบบเศรษฐกิจ (Aggregate demand:AD) และอุปทานรวมของระบบเศรษฐกิจ (Aggregate supply :AS) โดยอุปสงค์รวมถูกกำหนดจากดุลยภาพในตลาดสินค้า (good market) และตลาดเงิน (money market) ส่วนอุปทานรวมถูกกำหนดจากดุลยภาพในตลาดแรงงาน (labour market) และเทคโนโลยีการผลิต ซึ่งแสดงโดยสมการการผลิต (production function) เมื่ออุปสงค์รวมเท่ากับอุปทานรวมระบบเศรษฐกิจ แบบจำลองจึงสามารถกำหนดระดับผลผลิตคุณภาพของระบบเศรษฐกิจได้ลักษณะของแบบจำลองสามารถแสดงได้ในแผนภาพต่อไปนี้

แผนผังที่ 1 ภาพแสดงการกำหนดดุลยภาพในแบบจำลองสถิต

ที่มา : อรุณี, 2544 : 3

แนวคิดหลักทางเศรษฐศาสตร์มหภาคของเคนส์ คือ

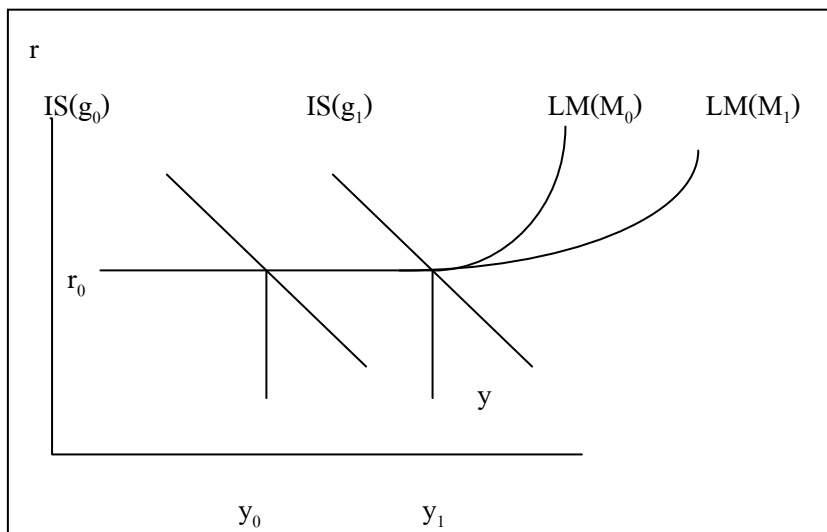
1. ระบบเศรษฐกิจ ไม่มีเสถียรภาพ (Unstable) เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นหรือลดลงของอุปสงค์รวมของภาคเอกชน คือการบริโภค และการลงทุน ทำให้ผลผลิตมีความผันผวน

2. เมื่อเกิดผันผวนขึ้น ระบบเศรษฐกิจจะไม่สามารถปรับตัวเข้าสู่ดุลยภาพ ณ ระดับการจ้างงานเต็มที่ ได้ หรือใช้เวลานานในการปรับตัว เพราะกลไกราคาทำงานได้ไม่เต็มที่ เนื่องจากระดับราคาและค่าจ้างที่เป็นตัวเงินปรับตัวไม่ได้อย่างสมบูรณ์และถูกจำกัด (Rigidity)

3. ระดับการจ้างงานและผลผลิตดุลยภาพจะถูกกำหนดจากปัจจัยทั้งทางด้านอุปสงค์และอุปทานของระบบเศรษฐกิจ ดังนั้นส่วนประกอบของอุปสงค์รวมและระบบเศรษฐกิจก็คือ การบริโภคภาคเอกชน การลงทุนภาคเอกชน การใช้จ่ายของภาครัฐ จึงมีความสำคัญในการกำหนดระดับผลผลิต

4. รัฐบาลสามารถใช้นโยบายเข้าแทรกแซงในระบบเศรษฐกิจ เพื่อให้ระบบเศรษฐกิจปรับตัวเข้าสู่ดุลยภาพในระดับที่เหมาะสม ทั้งนี้เครื่องมือทางนโยบายที่มีประสิทธิภาพ คือ นโยบายการคลัง ซึ่งได้แก่ การเพิ่มการใช้จ่ายของรัฐบาล (อรุณี :, 2544,83-85)

แผนผังที่ 2 ภาพแสดงผลของการใช้นโยบายการคลัง

ที่มา : (อรุณี:2544,92-93)

ผลของการใช้นโยบายการคลัง ในช่วงที่เศรษฐกิจตกต่ำ คุลยภาพจะอยู่ ณ ระดับอัตราดอกเบี้ยที่ต่ำ และเกิดกับดักสภาพคล่อง (อัตราดอกเบี้ย r_0 และผลผลิต y_0) การใช้นโยบายการเงิน โดยการเพิ่มปริมาณเงิน จาก M_0 เป็น M_1 จะทำให้เส้น LM เคลื่อนย้ายไปทางขวา แต่ไม่ทำให้ผลผลิตคุลยภาพเปลี่ยนแปลง ในทางตรงข้าม การใช้นโยบายการคลัง โดยการเพิ่มการใช้จ่ายของรัฐ จะมีประสิทธิภาพมากกว่า นั่นคือทำให้ผลผลิตคุลยภาพเพิ่มขึ้น จาก y_0 และ y_1 ดังนั้นตามแนวคิดของเคนส์ จึงสามารถประมวลเป็นข้อสรุปทางนโยบายที่สำคัญคือ

1. เนื่องจากอุปสงค์ของภาคเอกชนมีความไม่แน่นอน ดังนั้นรัฐบาลจึงควรเข้ามาแทรกแซง เพื่อให้ระบบเศรษฐกิจปรับตัวเข้าสู่คุลยภาพ โดยเฉพาะในช่วงที่เกิดเศรษฐกิจตกต่ำ
2. เครื่องมือที่รัฐบาลควรใช้เป็นนโยบายการคลัง ทั้งนี้เพราะช่วงเศรษฐกิจตกต่ำ การใช้นโยบายการเงิน โดยการเพิ่มปริมาณเงินที่ไม่ประสิทธิภาพ เนื่องจากเกิดกับดักสภาพคล่อง ทำให้ปริมาณเงินที่รัฐบาลเพิ่มเข้าไปในระบบเศรษฐกิจถูกถือไว้เฉยๆ โดยภาคเอกชน เครื่องมือที่มีประสิทธิภาพคือ นโยบายการคลัง โดยการเพิ่มรายจ่ายของรัฐบาล

ข้อเสนอของเคนส์เป็นที่ยอมรับทั้งฝั่งอังกฤษและอเมริกาในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 (1939-1944) เพราะทำให้คนว่างงานลดลงอย่างมาก ทำให้ทฤษฎีเศรษฐศาสตร์มหภาคตามแนวคิดเคนส์ เป็นแนวคิดหลักต่อมาอีกหลายปี โดยในช่วงแรกนั้น ข้อเสนอทางด้านนโยบายส่วนใหญ่จะเน้นทางด้านนโยบายการคลัง จนกระทั่งนโยบายการเงินและบทบาทของเงินเริ่มเป็นที่กล่าวถึงในปลายทศวรรษที่ 60 เนื่องจากการเสนอแนวคิดในเรื่องการทดแทนกัน (trade-off) ระหว่างการว่างงานและอัตราเงินเฟ้อ ซึ่งอธิบายด้วยเส้นฟิลลิปส์ (Phillips curve)

ภาพรวม และปัญหาทักซิโณมิกส์

การดำเนินนโยบายของรัฐบาลที่เรียกว่า ทักษิโณมิกส์ หรือ Dual Track Policy ซึ่งไปสู่ภาคเศรษฐกิจจะระดับรากหญ้า และภาคการส่งออก การท่องเที่ยว เพื่อแก้ปัญหาเงินฝืดของประเทศ เพราะมี Excess Supply อยู่ในระบบเศรษฐกิจปริมาณที่มาก ด้วยการใช้จ่ายเงินผ่านโครงการต่างๆ เช่น กองทุนหมู่บ้าน โครงการเอื้ออาทรประเภทต่างๆ การพักชำระหนี้ สร้างโครงการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์สำหรับคนในชนบท รวมทั้งเร่งการปล่อยสินเชื่อธนาคารประชาชนสำหรับคนจนในเมือง ธนาคารวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อมสำหรับคนระดับกลาง และผ่านธนาคารของรัฐ สำหรับภาคธุรกิจรวมทั้งตัดหนี้เสียออกจากระบบธนาคารพาณิชย์ ด้วยการจัดตั้งบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย (บสท.)

นโยบายการสร้างอุปสงค์ภายในประเทศกำลังถึงจุดอิ่มตัว เพราะภาระหนี้สาธารณะของรัฐบาลในอีก 5 ปี ชำหน้าสูงถึง 62% ขณะที่หนี้สินเฉลี่ยภาคครัวเรือนก็สูงที่สุด นับตั้งแต่ปี 2537 เป็นต้นมา คือ ในปี 2545 มีหนี้สินเฉลี่ยต่อครัวเรือนเท่ากับ 83.314 บาท ขณะที่มีรายได้เฉลี่ยต่อครัวเรือนเท่ากับ 13,418 บาท

ที่สำคัญมากที่สุดก็คือ การกระตุ้นอุปสงค์รวมภายในประเทศของรัฐบาล ไม่ได้ทำให้การใช้กำลังการผลิตของภาคอุตสาหกรรมเพิ่มขึ้นอย่างใด แสดงว่ากำลังการผลิตส่วนเกิน (Excess Capacity) ยังมีอยู่ในระบบเศรษฐกิจ นั่นแสดงว่า การลงทุนภาคเอกชนยังไม่กระตือรือร้นเท่าที่ควร ขณะเดียวกันรัฐบาลก็พยายามแสวงหารายได้มาชดเชยรายจ่ายที่เพิ่มสูงขึ้น ด้วยการใช้เงินจากรัฐวิสาหกิจ ภาคเศรษฐกิจใต้ดิน (Underground Economy) และการแปรรูปรัฐวิสาหกิจ

รัฐบาลจึงเริ่มใช้นโยบายการเงิน ด้วยการตรึงอัตราดอกเบี้ยให้อยู่ในระดับต่ำ เพื่อรักษาเสถียรภาพของราคา ทำให้เงินบางส่วนไหลเข้าตลาดหุ้น เพื่อแสดงหากำไรและตลาดอสังหาริมทรัพย์ซึ่งมีราคาเพิ่มขึ้น 30% ขณะที่ดัชนีตลาดหุ้นก็ปรับตัวสูงขึ้นถึง 100% ภายในปีเดียวกันเกิดความหวาดกลัวว่า ภาวะเศรษฐกิจฟองสบู่จะเกิดขึ้นอีกครั้ง

ทักษิโณมิกส์เป็นการผสมผสานแนวคิดเคนส์ และมาร์กซิสม์เข้าด้วยกัน ด้วยการใช้จ่ายเงินกระตุ้นคนระดับต่างๆ แตกต่างกันตามความต้องการสินค้า (Product) ที่แตกต่างกัน แต่ปัจจุบันทักษิโณมิกส์ ถูกตั้งคำถามเรื่องความยั่งยืนของการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ เพราะการใช้แนวคิดเคนส์ ด้วยการเพิ่มรายจ่ายของรัฐบาล แล้วตรึงอัตราดอกเบี้ยไว้ให้ต่ำผ่านตลาดซื้อคืนพันธบัตร ประกอบกับสภาพคล่องที่ล้นตลาด (Excess Liquidity) ทำให้การลงทุนภาคเอกชนไม่ลดลงจนเกิด Crowding out effect และระดับราคาก็ไม่สูงเกินไป แต่การลงทุนภาคเอกชนก็ไม่ฟื้นตัวอย่างแท้จริงเช่นกัน เพราะหากต้องการให้ระบบเศรษฐกิจฟื้นตัวอย่างยั่งยืน การลงทุนภาคเอกชนคือ กลไกที่สำคัญที่สุดของอุปสงค์ภายในประเทศ ขณะที่ภาคต่างประเทศต้องพึ่งพาการส่งออก และเงินทุนไหลเข้าสู่สุทธิ

ข้อเสนอแนะ

รัฐบาลควรใช้นโยบายการเงิน

ควบคุมการปล่อยสินเชื่อของสถาบันการเงินเพื่อลดการเก็งกำไรในตลาดหุ้น การใช้จ่ายเกินตัวของประชาชน โดยอาจจะใช้มาตรการควบคุมด้านคุณภาพของสินเชื่อเพื่อการบริโภคสินเชื่อเพื่อการซื้อขายหลักทรัพย์ สินเชื่อเพื่อซื้ออสังหาริมทรัพย์ เช่น เพิ่มเงินดาวน์งวดแรกให้มากขึ้น หรือลดอายุการผ่อนชำระลง และควรติดตามการเปลี่ยนแปลงของสินเชื่อ และปริมาณเงินอย่างใกล้ชิด

รัฐบาลควรใช้นโยบายการคลังประเภทอื่น

เพื่อลดการบริโภคลง โดยเฉพาะเครื่องมือด้านภาษีอากร คือ การเพิ่มอัตราภาษีทางตรงโดยการเก็บในอัตราก้าวหน้า เช่น ภาษีมรดก ภาษีทรัพย์สิน หรือภาษีรายได้บุคคลธรรมดา

1.4.3 การใช้นโยบายกระตุ้นระดับจุลภาค

เพื่อให้การใช้จ่ายโครงการต่างๆ ของภาครัฐบาลเป็นไปอย่างโปร่งใส และมีประสิทธิภาพมากที่สุดนั้นคือต้องมีการเปิดเผยข้อมูลต่อสังคมอย่างละเอียด และสม่ำเสมอ รวมทั้งการกำกับดูแลสถาบันการเงินให้มีความเข้มแข็ง การพัฒนาตลาดทุนและเครื่องมือการกระจายความเสี่ยงให้มากขึ้น

การพัฒนาขีดความสามารถอุตสาหกรรมของประเทศไทย 5 ด้าน

อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

ความสำคัญ

นโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวเพื่อเป็นการสร้างรายได้ให้กับประเทศชาติพร้อมทั้งเป็นการเพิ่มการจ้างงาน โดย รัฐบาล พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร ประกาศลั่นที่จะยกนโยบายการท่องเที่ยวเป็นนโยบายในการหารายได้เข้าประเทศอีก 50,000 ล้านบาท เพื่อช่วยกระตุ้นเศรษฐกิจในประเทศ เนื่องจากการส่งออกของไทยยังมีปัญหา โดยช่วงรัฐบาลพลเอกเปรมประมาณปี 2527-2528 ประเทศมีปัญหาขาดดุลการค้ากับต่างประเทศอย่างมาก รัฐบาลสมัยนั้นจึงใช้มาตรการท่องเที่ยวเพื่อหา

การท่องเที่ยว : การพัฒนาเศรษฐกิจปี 2553

จำนวนนักท่องเที่ยวต่างประเทศ	22.46 ล้านคน
รายได้เงินตราต่างประเทศ	859,095 ล้านบาท
จำนวนนักท่องเที่ยวภายในประเทศ	72 ล้านคนครั้ง
รายได้หมุนเวียนในประเทศ	413,670 ล้านคนครั้ง
สร้างงาน	1 ล้านคน
รายได้หมุนเวียน	รายได้หมุนเวียน
กระจายรายได้ระหว่าง กทม.: ภูมิภาค	30 : 70

ที่มา : (อ ร ณี :25 44,9 2-93)

ในเรื่องนี้นายสันติ

1. การปรับยุทธศาสตร์การส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยว
2. การส่งเสริมการท่องเที่ยวทั้งตลาดในและต่างประเทศรวมทั้งพยายามชะลอการเดินทางออกนอกประเทศ
3. การพัฒนาการท่องเที่ยวโดยเน้นการพัฒนาและฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยว การพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยว การปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยว รวมทั้งการยกระดับมาตรฐานการบริการให้ประเทศไทยเป็นแหล่งท่องเที่ยวในระดับ World Class

4. การอำนวยความสะดวกในการเข้าเมือง
5. การดูแลด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยว
6. การพัฒนาและปรับปรุงระบบสารสนเทศและพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์
7. การร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้าน เพื่อให้ประเทศเป็นศูนย์กลางด้านการท่องเที่ยวและการบินของภูมิภาค
8. การพัฒนาและเพิ่มประสิทธิภาพองค์กรเพื่อให้ดำเนินงานส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยวเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ โดยคาดว่าจะมีตัวเลขดังนี้

จุดเด่นของการท่องเที่ยวในประเทศไทยคือ

1. มีแหล่งท่องเที่ยวที่สวยงามไม่ว่าจะเป็น ทะเลทางฝั่งอันดามันและฝั่งอ่าวไทยซึ่งเป็นที่นิยมพร้อมทั้งมีทิวทัศน์และบรรยากาศที่เหมาะสมแก่การพักผ่อนหย่อนใจในทางภาคใต้ และมีน้ำตกที่มีความเป็นธรรมชาติอยู่มากในประเทศในทางภาคตะวันออกและตะวันตก และภูเขาซึ่งเป็นแหล่งท่องเที่ยวสำคัญอีกทางหนึ่งซึ่งเหมาะกับนักท่องเที่ยวที่ผจญภัยในทางภาคเหนือ

2. เนื่องจากคนไทย ที่ชอบช่วยเหลือ ยิ้มง่าย และเป็นมิตร ทำให้มีความรู้สึกเหมือนกับการได้อยู่ในบ้านของตัวเอง

3. มีอาหารที่อุดมสมบูรณ์และรสชาติอาหารที่มีความเป็นเอกลักษณ์ทำให้เกิดความประทับใจในการรับประทานอาหาร ซึ่งอาหารที่ได้รับความนิยมมากที่สุดคือ ต้มยำกุ้ง และส้มตำ ฯลฯ

จุดด้อยของการท่องเที่ยวในประเทศไทยคือ

1. แหล่งท่องเที่ยวเสื่อมโทรมลง เป็นปัญหาที่โครงสร้างรวมทั้งปัญหาการสร้างสรรค์นวัตกรรมบินสุวรรณภูมิที่ยังเรื้อรังไม่สามารถขยายการบินได้ในขณะที่ประเทศมาเลเซียมีพื้นฐานที่ดีกว่าไทย แต่ประเทศไทยถือว่ายังมีภาพของการเป็นผู้นำของการบริการดีกว่าอีกหลายประเทศ ซึ่งการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ได้พยายามคิดค้นหาแหล่งท่องเที่ยวใหม่ๆ ในลักษณะทัวร์เชิงเกษตร ทัวร์กิ่งผจญภัย ทัวร์กิ่งพินบ้าน ทัวร์กิ่งพยาบาล เป็นต้น

2. เพื่อนบ้านเป็นคู่แข่งโดยขณะนี้มีการใช้กลยุทธ์ดึงให้ประเทศไทยเป็นจุดศูนย์กลางเพื่อให้นักท่องเที่ยวเดินทางต่อไปยังประเทศเพื่อนบ้าน เช่น ลาว พม่า เวียดนาม การดูแลเรื่องการท่องเที่ยวที่ผ่านมายังขาดการประสานงานอย่างจริงจังทั้งระบบ ซึ่ง Facility ไม่พร้อมทำให้นักท่องเที่ยวผิดหวัง รัฐบาลเป็นคนจัดทีมที่มีอำนาจในการสั่งการให้ได้ผล โดยการท่องเที่ยวในประเทศไทยไม่มีอำนาจสั่งการได้ ส่วนใหญ่เป็นการดูแลของเจ้าของพื้นที่เองที่จะตัดสินใจ

ได้แก่ องค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.) ซึ่งอยู่ในความดูแลของกระทรวงมหาดไทยและกรมป่าไม้ ซึ่งอยู่ในความดูแลของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์การเกษตร หาก 2 หน่วยงานไม่อนุมัติให้พัฒนาพื้นที่มาเป็นแหล่งท่องเที่ยว การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยก็ไม่สามารถลงไปสั่งการใดๆ ได้ รวมทั้งต้องดูแลเรื่องความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว การจัดการแหล่งท่องเที่ยวให้เป็นระยะยั่งยืน ทั้งนี้ด้านกฎหมายยังมีจุดบกพร่องหลายประการ ไม่ได้มีการคิดไว้ล่วงหน้ามีการแสวงหาผลประโยชน์ในทางลบ เช่น ตัวอย่าง จากทัวร์จีนที่ไค้ซื้อค่าหัวนักท่องเที่ยวเพื่อมาหลอกไปซื้อสินค้าที่ระลึกหรือเพชรพลอยต่างๆ เมื่อไค้ไม่ได้เงินจากท่องเที่ยวจีนก็จะทิ้งลูกทัวร์ไปตามยถากรรมการกระทำเช่นนี้เป็นการทำลายตลาดตัวเอง ตลอดจนมีการตัดราคาสินค้าซึ่งนำมาซึ่งคุณภาพที่ไม่ดีโดยที่กฎหมายไม่ได้ควบคุมตรงจุดนี้ น่าจะมีกฎหมายทัวร์ 2 ด้าน คือการออกกฎหมายต้องสร้างบรรทัดฐานให้กับบริษัทการบังคับใช้ต้องให้ธุรกิจเติบโตในทิศทางที่ยั่งยืน ไม่ใช่ออกกฎหมายเพื่อปิดกั้นการเติบโตของธุรกิจ

3. การที่รัฐบาลจะไปส่งเสริมให้คนไทยท่องเที่ยวในเมืองไทย แต่ต้องกลับมาพิจารณาว่าค่าใช้จ่ายที่ท่องเที่ยวในเมืองไทยเมื่อเทียบกับไปฮ่องกง สิงคโปร์ ราคาจะถูกกว่าเที่ยวในเมืองไทยตรงนี้จะไปโทษผู้ประกอบการไม่ได้ เพราะนักท่องเที่ยวจากต่างชาติไป เที่ยวเป็นจำนวนมากจึง

อุตสาหกรรมยานยนต์

รัฐบาลมีนโยบายสนับสนุนการลงทุนในอุตสาหกรรมยานยนต์ และชิ้นส่วนยานยนต์ เพื่อให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางและฐานการผลิตเพื่อการส่งออกของภูมิภาคที่ผ่านมาได้ ดำเนินการส่งเสริมให้ผู้ผลิตรถยนต์ชั้นนำของญี่ปุ่น เช่น โตโยต้า มาลงทุนในไทย ซึ่งนโยบายดังกล่าว

ประสบผลสำเร็จอย่างมาก โดยบริษัทโตโยต้าประกาศลงทุนในไทย ซึ่งต่อมาบริษัทฮอนด้า และซูซูกิ ได้ดำเนินการตาม ทั้งนี้เชื่อว่า โดยที่ประเทศไทยมี supporting industries ในอุตสาหกรรมยานยนต์และชิ้นส่วนที่เข้มแข็ง จึงน่าจะเป็นจุดแข็งที่จะสามารถแข่งขันกับประเทศอื่นๆ โดยเฉพาะจีนได้ในระยะ 5-10 ปีนี้ เพื่อพัฒนาอุตสาหกรรมยานยนต์และชิ้นส่วนให้ยั่งยืน ต้องมีการพัฒนา cluster และการพัฒนาด้านงานวิจัยและการออกแบบเพิ่มขึ้น

อุตสาหกรรมแฟชั่น

โดยสถาบันพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอ

ประเทศไทย เป็นประเทศที่มีเอกลักษณ์ทางด้านศิลปวัฒนธรรมเก่าแก่ประเทศหนึ่งที่มีสืบสานความเป็นไทยมาแต่โบราณกาล ถ้าจะให้มองในรูปแบบของแฟชั่น ก็สามารถกล่าวได้ว่าประเทศไทยมีพื้นฐานการรองรับที่ประกอบธุรกิจด้านแฟชั่นได้ ดังเช่น ด้านวัตถุดิบ มีสิ่งทอเป็นผ้าไหมไทยประจำชาติและอัญมณีเครื่องประดับ เป็นวัตถุดิบของตนเอง อีกทั้งทางด้านบุคลากรที่มีทักษะ และชำนาญทางด้านศิลปะเป็นเยี่ยม และมีประชากรที่มีความนิยมในแฟชั่นอยู่เป็นจำนวนมาก หากมองในแง่ธุรกิจกลุ่มอุตสาหกรรม ประเทศไทยได้มีธุรกิจกลุ่มอุตสาหกรรมด้านแฟชั่นมาช้านานแล้ว แต่มิได้มีการร่วมมือกันเป็นโครงสร้างเครือข่ายเชื่อมโยงกันเป็นกลุ่มอุตสาหกรรมหรือกลุ่มธุรกิจเหมือนกลุ่มอุตสาหกรรมอื่นๆ และแยกตามผลิตภัณฑ์ที่ผลิตกันอยู่ ดังเช่น อุตสาหกรรมสิ่งทอ อุตสาหกรรมอัญมณี และเครื่องประดับ อุตสาหกรรมหนังและผลิตภัณฑ์หนังฟอกและหนังขัด กลุ่มอุตสาหกรรมเครื่องใช้สำหรับเดินทางและอุตสาหกรรมรองเท้าและชิ้นส่วน ในช่วงวิกฤตเศรษฐกิจ ปี พ.ศ.2539 –2540 ที่ผ่านมา และการเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจโลกอย่างมากกับภาวะการแข่งขันที่รุนแรงทำให้กลุ่มอุตสาหกรรมด้านแฟชั่นต้องกลับมาทบทวนบทบาทในบริษัทของการปรับเปลี่ยนและการมีแผนกลยุทธ์เพื่อความอยู่รอดในตลาดโลก

วิเคราะห์ เจาะลึก ธุรกิจอุตสาหกรรมด้านแฟชั่น

จากสถิติของการส่งออกสินค้าในกลุ่มแฟชั่นของไทยตลอด 3-4 ปีที่ผ่านมา มีเพียงอุตสาหกรรมอัญมณีและเครื่องประดับเท่านั้นที่มีแนวโน้มสูงขึ้น แต่ก็เริ่มจะทรงตัวแล้วในขณะที่อุตสาหกรรมสิ่งทอ ตลอดจนอุตสาหกรรมเครื่องหนังและรองเท้ายอดส่งออกเริ่มตกต่ำตั้งแต่ปี พ.ศ. 2545 และมีแนวโน้มจะลดลงอย่างต่อเนื่อง เนื่องจากมีการแข่งขันอย่างรุนแรงในตลาดโลก กระทั่งกันจากระบบโควตาและความได้เปรียบด้านต้นทุนที่ต่ำกว่ากำลังจะหมดไป ประเทศต่างๆ ที่นำเข้ามีการใช้มาตรการกีดกันทางการค้าในรูปแบบต่างๆ เพิ่มมากขึ้น

ปัญหาต่างๆ ข้างต้นรวมถึงการเปิดกว้างเป็นระบบการค้าเสรีตามมติขององค์การค้าโลก ในปี พ.ศ.2548 ผลักดันให้ภาคเอกชนทั้งใน 3 อุตสาหกรรมหลักและส่วนอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับ “ธุรกิจอุตสาหกรรมแฟชั่น” ต้องเร่งเตรียมหามาตรการต่างๆ เพื่อรับมือกับความเปลี่ยนแปลงที่เกิด เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันโดยหลักการที่สำคัญคือ การเปลี่ยนจาก OEM-Original Equipment Manufacture เป็น ODM-Original Design Manufacture และ OBM-Original Brand Manufacture

กล่าวคือ อุตสาหกรรมแฟชั่นของไทยในปัจจุบันเป็นลักษณะของ “ผู้รับจ้างผลิต” (OEM) เป็นส่วนใหญ่ จึงจำเป็นต้องปรับตัวไปสู่การเป็นผู้ออกแบบสินค้า (ODM) และมีตราหือสินค้า (Brand) เป็นของตนเอง (OBM) พร้อมๆ กับการปรับตัวด้วยการยกระดับจากผู้ผลิตสินค้าที่มีคุณภาพต่ำถึงปานกลาง (Low End) ไปเป็นสินค้าที่มีคุณภาพระดับกลางถึงระดับสูง (High End) เพื่อสร้าง “มูลค่าเพิ่ม” (Value Chain) ให้สูงขึ้น (แทนที่จะเป็นเพียง “ผู้รับจ้างผลิต” ที่กินเพียงแรงอย่างเดียวตลอดไป)

ถนนทุกสายมุ่งสู่ “กรุงเทพฯ เมืองแฟชั่น”

ความจำเป็นเร่งด่วนที่จะต้องเพิ่มศักยภาพหรือเพิ่มขีดความสามารถของธุรกิจอุตสาหกรรมแฟชั่นให้สูงขึ้นนี้ ได้นำไปสู่ความร่วมมือกันของภาครัฐและภาคเอกชนที่เกี่ยวข้องเพื่อที่จะผลักดันให้กรุงเทพฯ เป็นเมืองแฟชั่น ประการสำคัญอีกประการหนึ่ง คือ นอกจากจะเป็นการพัฒนาอุตสาหกรรมในประเทศให้มีความสามารถในการแข่งขันแล้ว ยังเป็นการสร้างเสถียรภาพด้วยอาชีพและการกระจายรายได้สู่ผู้ใช้แรงงานในอุตสาหกรรมแฟชั่นอีกด้วย นอกจากนี้ยังมีการเชื่อมโยงไปข้างหน้า (Forward Linkage) ต่อผู้จัดจำหน่ายทั้งในและต่างประเทศเป็นการสร้างรายได้เข้าสู่ประเทศอย่างมหาศาลและส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศอีกทั้งจะส่งผลให้เกิดการรักษาธุรกิจเดิมและก่อให้เกิดธุรกิจใหม่ของวิสาหกิจขนาดกลางขนาดย่อมจำนวนมากในอุตสาหกรรมนี้ เนื่องจากประเทศไทยตั้งอยู่ในตำแหน่งภูมิศาสตร์ที่ได้เปรียบในการกระจายสินค้า การสื่อสารมวลชน การถ่ายทอดทุนวัฒนธรรมสู่ประเทศในภูมิภาคเอเซีย ประกอบกับโครงสร้างอุตสาหกรรมสนับสนุน มีความแข็งแกร่งและหลากหลาย พร้อมสำหรับการพัฒนาเพื่อยกระดับสู่ความเป็นประเทศผู้นำแฟชั่นในภูมิภาคนี้

การพัฒนาในด้านต่างๆ ดังกล่าว จะเป็นการสร้างความเชื่อมโยงอุตสาหกรรมแฟชั่นทั้งระบบให้ขยายตัวและพัฒนาอย่างต่อเนื่อง เพื่อสร้างบูรณาการในการพัฒนาอุตสาหกรรมแฟชั่นให้มีความสามารถในการแข่งขันอย่างยั่งยืนในระดับโลก วิสัยทัศน์ เป้าหมายหลักและแผนกลยุทธ์ของการนำสู่การเป็น “กรุงเทพฯเมืองแฟชั่น”วางไว้ดังนี้

- กำหนดวิสัยทัศน์และเป้าหมายหลัก เป็นแผนระยะสั้นเป็นการสร้างกรุงเทพฯ (ประเทศไทย) เป็นผู้นำแฟชั่นและศูนย์กลางธุรกิจแฟชั่นในภูมิภาคภายในปี พ.ศ. 2548 และแฟชั่นระยะยาวเป็นการสร้างกรุงเทพฯ (ประเทศไทย) เป็นศูนย์กลางแฟชั่นแห่งหนึ่งของโลกในปี 2555

- กำหนดแนวทางสร้างประเทศไทยให้เป็นศูนย์กลางแฟชั่นภูมิภาค ด้วยกลยุทธ์ การตลาดและแฟชั่นนำการพัฒนาทั้งระบบ มีวัตถุประสงค์เพื่อขยายมูลค่าการส่งออกสินค้าแฟชั่นและเชื่อมโยงเป็นเครือข่ายไปยังอุตสาหกรรมอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องทั้งระบบภายใต้ความร่วมมือทั้งภาครัฐและภาคเอกชนที่เกี่ยวข้อง โดยภาคเอกชนจะมีส่วนร่วมในการบริหารและสมทบค่าใช้จ่าย การดำเนินการ โครงการนี้เพื่อให้การดำเนินการไปสู่การบรรลุเป้าหมายการเป็น “กรุงเทพฯเมืองแฟชั่น” การสามารถดำเนินการต่อไปได้ในอนาคต และภาครัฐกำกับดูแลในด้านนโยบายและยุทธศาสตร์ ด้วยปรัชญา 3 ประการ ในการพัฒนาอุตสาหกรรมแฟชั่น ดังนี้ คือ “คือการสร้างคน” “การสร้างธุรกิจ” “การสร้างเมือง”

ด้วยแผนกลยุทธ์ที่จะทำให้บรรลุเป้าหมายภายใน 18 เดือน คือ

- แผนสร้างบุคลากรด้านแฟชั่น ศูนย์พัฒนาบุคลากรด้านแฟชั่น (Fashion School) เป้าหมาย 600 ราย

- แผนงานพัฒนาและเชื่อมโยงธุรกิจแฟชั่น ศูนย์รวมแฟชั่นโลก (Fashion Trend Center) เป้าหมายผู้ประกอบการ 2,000 คน การเพิ่มขีดความสามารถการแข่งขันธุรกิจแฟชั่น 3 สาขา คือ สาขา อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม สาขาอุตสาหกรรมรองเท้าและเครื่องหนัง สาขา อุตสาหกรรมอัญมณีและเครื่องประดับ ในการผลิตการออกแบบและตราสินค้าเป้าหมายผู้ประกอบการ 950 ราย

- แผนสร้างกรุงเทพฯเมืองแฟชั่น การจัดงานแสดงสินค้าแฟชั่น Bangkok Fashion Week เป้าหมายจัดในระดับโลก 1 ครั้ง การสร้างแนวโน้มแฟชั่น Fashion Workshop : Trend Setting เป้าหมายสามารถกำหนดแนวโน้มแฟชั่นของไทยให้สอดคล้องกับแฟชั่นโลก จำนวน 2 ครั้ง การประกอบออกแบบแฟชั่นนานาชาติ (Fashion Contest Bangkok International Fashion Design Contest Road Show) เป้าหมายแสดงสินค้าในต่างประเทศจำนวน 6 ครั้ง การรวบรวมผลงานแฟชั่นนักออกแบบไทย (Top Fashion Report) เผยแพร่ไปทั่วโลกเป้าหมาย 6 ครั้ง ๆ ละ 12,000 ฉบับ การ

การรวมกันเป็นหนึ่งในตัวของทั้ง 3 กลุ่มอุตสาหกรรมแฟชั่นเท่านั้น ที่จะพาไปสู่การเป็น “กรุงเทพฯเมืองแฟชั่น” ได้

อุตสาหกรรมอาหาร

นโยบายและมาตรการที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมอาหาร

1. คณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ 23 เมษายน 2545 เห็นชอบร่างประกาศกระทรวงพาณิชย์ เรื่อง การนำเข้า เกษัตริภัณฑ์ เกื้อของเกษัตริภัณฑ์ และเกษัตริภัณฑ์กึ่งสำเร็จรูปเข้ามาในราชอาณาจักร ตามที่สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาเสนอ ซึ่งเป็นผลจากมติ ครม. วันที่ 23 มีนาคม 2545 ที่มอบเรื่องให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาเรื่อง ที่กระทรวงพาณิชย์จะห้ามนำเข้า ยาและอื่นๆ ที่จะส่งผลต่อการใช้ในอาหารคนและสัตว์ และอาจเป็นสารตกค้างในอาหารส่งออกได้ เช่น ในโตรฟูแรน และครอแรมฟีนโคล เป็นต้น เพื่อแก้ไขปัญหาที่กีดกันทางการค้าด้านสุขอนามัย

2. คณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ 21 พฤษภาคม 2545 รับทราบตามที่กระทรวงเกษตรและสหกรณ์รายงานการประชุมพิจารณาโครงการแก้ไขปัญหายาปฏิชีวนะตกค้างในสินค้ากุ้งและไก่ เพื่อส่งออกของไทย ซึ่งมีรองนายกรัฐมนตรี (นายพิทักษ์ อินทรวินัยนันท์) เป็นประธานที่ประชุม ตามมติ ครม. เมื่อวันที่ 7 พฤษภาคม 2545 ที่เห็นชอบในหลักการโครงการแก้ไขปัญหายาปฏิชีวนะตกค้างในสินค้ากุ้งและไก่เพื่อส่งออกของไทย ซึ่งกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ได้เสนอโครงการทั้ง 2 โครงการ และได้รับมอบรายละเอียดให้รองนายกรัฐมนตรี (นายพิทักษ์ อินทรวินัยนันท์) รับไปพิจารณาร่วมกับกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ กระทรวงสาธารณสุข กระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อมและส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง ซึ่งสรุปสาระสำคัญได้ ดังนี้

2.1 การจัดซื้อเครื่องมือตรวจวิเคราะห์ ตามโครงการแก้ไขปัญหายาปฏิชีวนะกลุ่มในโตรฟูแรนตกค้างในไก่ไทย และมาตรการป้องกันสารตกค้างอื่นที่มีผลกระทบต่อ การส่งออกของกรมปศุสัตว์และโครงการตรวจสอบติดตามป้องกันยาปฏิชีวนะตกค้างในผลผลิตกุ้งของกรมประมง

2.2 การจัดอัตรากำลังของกรมประมงและกรมปศุสัตว์นั้น ที่ประชุมเห็นควรให้กรมปศุสัตว์และกรมประมงจัดจ้างลูกจ้างชั่วคราวตามที่กำหนดไว้ในโครงการ เนื่องจากมีความจำเป็นต้องใช้เจ้าหน้าที่ทางเทคนิคในการดำเนินโครงการ เพื่อระดมนักวิทยาศาสตร์มาทำการตรวจวิเคราะห์ทางห้องปฏิบัติการ เนื่องจากอัตรากำลังปกติที่มีในหน่วยงานไม่สามารถรองรับการปฏิบัติงานในระยะเวลาที่กำหนดในโครงการได้ ทั้งนี้ หากสิ้นสุดโครงการก็สามารถเลิกจ้างได้

2.3 การควบคุมการนำเข้า จำหน่าย จ่ายแจก ครอบครองยาที่ห้ามใช้กับสัตว์ที่เลี้ยงเพื่อการบริโภค ที่ประชุมเห็นควรให้ อย. ดำเนินการในการควบคุมยา 4 ชนิด ที่สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยาจะถอนทะเบียนตำรับ คือ โรนิดาโซล ไดมิดโรคาโซล ฟิวราโซลิโดน และในโตรฟูราโซน และให้ดำเนินการดังนี้

1. ประชาสัมพันธ์ให้ผู้เกี่ยวข้องรับทราบ
 2. ให้มีการเรียกคืนยากลับโดยสมัครใจ โดยรัฐบาลไม่ต้องจ่ายเงินชดเชย เนื่องจากเป็นยาผิดกฎหมาย
 3. ให้มีการตรวจจับผู้ฝ่าฝืนอย่างจริงจัง
 4. ให้แจ้งผู้ว่าราชการจังหวัดเพื่อช่วยสั่งการให้มีการควบคุมในพื้นที่
 5. ให้มีการกำหนดมาตรการและขั้นตอนในการควบคุม นำเข้า จำหน่าย จ่ายแจก ยา
- เภสัช เคมีภัณฑ์ เกล็ดของเภสัชเคมีภัณฑ์ และเภสัชเคมีภัณฑ์ที่สำเร็จรูป ตามร่วาประกาศกระทรวงพาณิชย์อย่างชัดเจน

3. คณะรัฐมนตรีมีมติเมื่อวันที่ 7 พฤษภาคม 2545 พิจารณาจัดตั้งสำนักงานมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารแห่งชาติ แล้วมีมติตามมติคณะกรรมการกั่นกรองเรื่องเสนอคณะรัฐมนตรีคณะที่ 4 ซึ่งมีรองนายกรัฐมนตรี (นายปองพล อดิเรกสาร เป็นประธานกรรมการฯ เป็นเรื่องสืบเนื่องจากการที่ กรม. ได้มีมติให้มีการจัดตั้งคณะกรรมการกลางเพื่อดูแลเรื่องมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหาร เพื่อแก้ไขปัญหาการซ้ำซ้อนของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการรับรองและตรวจสอบมาตรฐานฯ ดังนี้

3.1 ให้ความเห็นชอบในหลักการให้มีการจัดตั้งสำนักงานมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารแห่งชาติขึ้น เป็นหน่วยงานกลางหรือองค์กรกลางในลักษณะของ Single Agency โดยให้เป็นหน่วยงานในสังกัดของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์

3.2 มอบหมายให้กระทรวงเกษตรและสหกรณ์จัดตั้งคณะกรรมการขึ้นมาคณะหนึ่ง ดำเนินการยกร่าง กฎหมายเกี่ยวกับมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารในรูปแบบของพระราชบัญญัติ เป็นกฎหมายพิเศษเฉพาะ โดยให้มีผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา และผู้แทนของหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้อง เช่น กระทรวงการคลัง กระทรวงพาณิชย์ กระทรวงสาธารณสุข กระทรวงอุตสาหกรรมและสำนักงาน ก.พ. เข้าร่วมเป็นคณะกรรมการด้วย แล้วเสนอ คณะรัฐมนตรีพิจารณาต่อไป

แนวโน้มภาวะอุตสาหกรรมอาหารในไตรมาสที่ 3 ของปี 2545 คาดว่าทั้งภาคการผลิตและการส่งออกจะขยายตัวในอัตราที่ลดลงสำหรับบางผลิตภัณฑ์ เนื่องจากภาวะเศรษฐกิจโลกและเศรษฐกิจของประเทศผู้นำเข้ารายใหญ่ เช่น สหรัฐฯ สหภาพยุโรป และญี่ปุ่น ซึ่งเป็นตลาดส่งออก

1. สินค้าประมง ผลิตภัณฑ์อาหารทะเลแปรรูปและกระป๋อง เช่น กุ้งสดแช่แข็ง ปลาทูน่า กระป๋องและกุ้งกระป๋อง มีแนวโน้มผลิตและส่งออกลดลง เนื่องจากมีปัจจัยในด้านต่างประเทศเช่น การให้สิทธิประโยชน์ทางศุลกากร GSP กับกลุ่ม Andian ของสหรัฐฯ การลดภาษีและการยกเว้นภาษีให้กลุ่มประเทศ Cotonue Agreement ของสหภาพยุโรป และการที่ไทยต้องพึ่งพาวัตถุดิบเข้า โดยเฉพาะปลาทูน่า ต้องขึ้นกับราคาวัตถุดิบในตลาดโลกและสถานะการแลกเปลี่ยนเงินตราระหว่างประเทศเป็นหลัก รวมทั้งการตรวจสอบสารเคมีตกค้างในกุ้งสดแช่เย็นแช่แข็งที่เข้มงวดของสหภาพยุโรป และภาวะเศรษฐกิจตกต่ำในสหรัฐฯ

2. สินค้าพืชผักผลไม้แปรรูป มูลค่ากว่าร้อยละ 70 ของหมวดนี้ คือ สับปะรดกระป๋องและผลิตภัณฑ์ ซึ่งไทยมีส่วนแบ่งตลาดในโลกมากกว่าร้อยละ 30 แต่มีแนวโน้มลดลง เนื่องจากปัจจัยด้านต่างๆ เช่น การค้า (ปัญหาด้านการตอบโต้การทุ่มตลาดในสหรัฐฯและอื่นๆ และมาตรการกีดกันทางการค้าที่ไม่ใช่ภาษี เช่น มาตรการสุขอนามัย และการพัฒนาของประเทศคู่แข่ง ทำให้มีแนวโน้มผลิตส่งออกลดลง

3. สินค้าปศุสัตว์แปรรูป มูลค่ากว่าร้อยละ 90 ของหมวดนี้ คือ ไก่สดแช่เย็นแช่แข็งและไก่แปรรูป มีแนวโน้มที่จะผลิตและส่งออกในปริมาณและมูลค่าที่ลดลงเล็กน้อย เนื่องจากในไตรมาสที่ 3 ภาวะเศรษฐกิจของโลกยังไม่แน่นอน และปัญหาการผลิตปศุสัตว์ในสหภาพยุโรปเริ่มคลี่คลาย แต่ในขณะที่ประเทศฮ่องกงและจีน ยังคงประสบปัญหาโรคระบาดใช้หวัดนกในไก่ ทำให้ต้องนำเข้าไก่จากไทยต่อไป

4. สินค้าแปรรูปจากธัญพืชและแป้ง ผลิตภัณฑ์ในหมวดนี้มีแนวโน้มการส่งออกขยายตัวสูงขึ้น คือ มันสำปะหลังและผลิตภัณฑ์ เนื่องจากปริมาณผลผลิตในตลาดล้าลดลง ราคารมันสำปะหลังมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ปีที่แล้ว ประกอบกับผู้ประกอบการไทยสามารถปรับกระบวนการผลิตที่มีคุณภาพได้ตามที่ประเทศผู้นำเข้าต้องการ และตลาดจีนมีการนำเข้าเพิ่มขึ้นเป็นอย่างมาก แต่มีข้อจำกัดในเรื่องปริมาณวัตถุดิบไม่เพียงพอในบางช่วงเวลา

5. สินค้าอื่นๆ เช่น ผลิตภัณฑ์นม มีแนวโน้มขยายตัวในการส่งออก เช่น นมข้นหวานและนมเปรี้ยว เนื่องจากตลาดในอาเซียนและประเทศเพื่อนบ้านมีความต้องการเพิ่มขึ้น ส่วนจำตาทรายซึ่งต้องพึ่งพาการส่งออกเป็นหลัก แนวโน้มของสินค้าจึงขึ้นอยู่กับสถานการณ์เศรษฐกิจโลก ในขณะที่ปริมาณการส่งออกขยายตัวเพิ่มขึ้นเล็กน้อย

อุตสาหกรรมซอฟต์แวร์ (Software)

อุตสาหกรรมการผลิตซอฟต์แวร์เป็นการผลิตที่มีความแตกต่างจากการผลิตสินค้าอื่น เนื่องจากอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์คอมพิวเตอร์ที่ช่วยในการผลิตปัจจัยการผลิตที่สำคัญกลับเป็น ปัจจัยการผลิตทางด้านบุคคลที่มีความรู้ความสามารถทางด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ

พัฒนาการของอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์

การผลิตซอฟต์แวร์ไม่ต้องใช้เงินลงทุนมาก อุปกรณ์ที่ใช้มีเพียงเครื่องคอมพิวเตอร์ PC หรือ Server ในประเทศไทยการผลิตส่วนใหญ่เป็นการผลิตซอฟต์แวร์ส่วนใหญ่เป็นการผลิตสำหรับ เครื่อง PC และ PC- LAN มีเพียงไม่ถึง 10 รายที่ผลิตซอฟต์แวร์สำหรับเครื่องแมนแฟรม หรือ ระบบงานขนาดใหญ่ที่ใช้มากกว่าเป็นซอฟต์แวร์ตามสั่งมากกว่าการผลิตซอฟต์แวร์สำเร็จรูป เนื่องจากข้อจำกัดของตลาดซอฟต์แวร์ที่ตลาดรองรับซอฟต์แวร์ที่ผลิตเกือบทั้งหมดเป็นตลาดใน ประเทศ ถึงแม้ว่าจะมีการผลิตไปขายยังต่างประเทศบ้างแต่ก็มีส่วนน้อยมา ดังนั้น ซอฟต์แวร์ สำเร็จรูปที่ซื้อขายในประเทศจึงเป็นสินค้าจากต่างประเทศเป็นส่วนใหญ่

แนวโน้มในอนาคตอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์

ซอฟต์แวร์ในยุคหน้านั้นในอนาคตจะมุ่งเน้นไปด้านต่างๆดังนี้

Security System ระบบปฏิบัติการในอนาคตจะต้องมีการป้องกันข้อมูลที่ดี เพราะในยุค แห่งการสื่อสารเน้น ข้อมูลมีความสำคัญที่สุด

Emergy saving ระบบปฏิบัติการในอนาคตนั้นต้องมีการจัดการพลังงานอย่างฉลาดเพราะ ในอนาคต การประหยัดพลังงานจะเป็นสิ่งที่นำมาใช้เป็นจุดขาย

Comfortable Service ระบบปฏิบัติการในอนาคตนั้นต้องตอบสนองความต้องการผู้ใช้ได้ เป็นอย่างดี

Multifunction Usage ระบบปฏิบัติการในอนาคตนั้นจำเป็นต้องมีความสามารถทำงานได้ หลากหลาย

Open Plaform ระบบปฏิบัติการในอนาคตนั้นจะเป็นไปได้ว่าจะเปิดกว้างสำหรับทุกคนให้ มีสิทธิพัฒนาให้เป็นระบบปฏิบัติการ

Interdependence System and Cyber Social ระบบปฏิบัติการในอนาคตนั้นต้องมึ ความสามารถในการพึ่งพาอาศัยกันระหว่างระบบ เพื่อช่วยในการทำงานและติดต่อกันมีความ สะดวกและรวดเร็วยิ่งขึ้น

สรุปแนวโน้มตลาดการค้าของสินค้าเครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ในอนาคต

การศึกษาแนวโน้มตลาดการค้าของสินค้าเครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ในปัจจุบันและ อนาคต จะทำการศึกษาข้อมูลการนำเข้า-และส่งออกของประเทศผู้นำเข้าและส่งออกสินค้าราย สำคัญที่มีมูลค่าสูง 20 ลำดับของโลก ซึ่งจำแนกเป็นรายประเทศ โดยใช้รายละเอียดข้อมูลการนำเข้า และส่งออกของแต่ละรายประเทศจาก Global Trade Atlas ที่รวบรวมได้ตั้งแต่ปี 2541 (1998) ถึงปี

